

CAPITOLUL 1

Persia, martie 1901

Mă apuc de nas și înghit două fudulii crude de cocos.

– Nu face mutra asta, *khanom* Simone, poruncește Pearl, moașa. Fă ce-ți spun eu sau pântecele tău va continua să sângereze lunar.

Femeia pisează un amestec maro într-un mojar, cu o expresie atât de gravă, de parcă ar fi o forță creatoare de viață. Zdrăngăne amestecând pasta formată din carnea unui pește rar, găsit în Marea Caspică, cinci perle măcinate fin, luate din stridii fertile, două grame de aur și un alt elixir ale cărui proprietăți n-avea să le dezvăluie.

Îmi vâr mâinile în buzunarele pantalonilor mei scurți de călărie, în timp ce vrăjitoarea cu un singur ochi ridică un degetar de apă de trandafiri la nasul meu, să mă împiedice să vomit.

De ce eu, fiica lui Françoise și nepoata doamnei Gabrielle, idoli ai seducției, m-aș exila într-o casă de piatră în vârful munților Persiei? De ce aş înghiți fudulii de cocos? De ce aş urma sfatul unei moașe nebune?

Motivul a fost Yaghout, soacra mea.

Obosiți după lunile de călătorie din Franța în Persia, la sosirea în portul Anzali, la Marea Caspică, Cyrus și cu mine ne-am alăturat unei caravane, care a străbătut apoi pasurile montane șerpuite spre Teheran. Prima mea imagine a Persiei pe când ne apropiam de Anzali venind de la Baku au fost acoperișurile de țiglă roșie ale unui oraș aflat într-o vale. Și, în depărtare, un lanț muntos învăluit în nori. De aici, am traversat un deșert pe *kajavehe*, un vehicul pentru doi pasageri care seamănă cu cotețele de pui legănate pe spate de măgari. Cu fețele pline de praf și obosite, am sosit la Mahaleh,

cartierul evreiesc. La ferestrele caselor, pe pervazuri, se vedea licăring lumânări de Sabat. Am străbătut o retea de alei înguste, unde pereții păreau gata să se prăbușească, spre Sar-e-châl – marginea gropii.

M-a izbit un miros greu, de putreziciune.

Într-o groapă din mijlocul cartierului era un morman de gunoaie în descompunere. Negustorii, tarabagii și ceilalți locuitori, învăluți în tristețe ca într-o mantie, își aruncau gunoiul de zi cu zi în această groapă. Bărbații purtau pălării ciudate – conice sau din piele de miel, cei mai înstăriți, cușme de lână căzăcească, cei mai săraci. Prăvălioare ciudate, cu fațada la stradă, se înșiruie de-a lungul bazarului. Proprietarii de magazine stăteau unde puteau să ajungă peste tot fără să se ridice. Bucătarii publici prăjeau frigăruii cu carne de oaie pe cărbuni încinși. Un sacagiu cu urcior din piele de oaie pe umeri mi-a întins o cană de cositor. Cyrus i-a făcut semn să se îndepărteze, trăgându-mi eșarfa peste buclele roșcate. Nu trebuia să beau nimic, în afară de ceai fierbinte, zicea el, până când mă obișnuiam cu microbii persani. Ascunse sub chador¹, cu ochi obosiți uitându-se pe furiș prin niqabul abia deschis, femeile se vânzoleau în jur ca niște corturi negre. Chiar și fantomele doamnei Gabrielle ar fi ocolit acest loc sumbru.

Și când te gândești că m-am luptat să plec din Vila Gabrielle pentru asta.

Cămila care ne căra bagajele abia se mai strecu prin fundătura îngustă. Am închiriat un catăr să ne care valizele mai departe.

– Casele din capătul aleii sunt mai ferite de raidurile musulmanilor, mi-a explicat Cyrus, făcându-mă să mă îngrijorez și mai tare.

M-am agățat de brațul lui și l-am întrebat care era semnificația peticelor de pe unele haine.

– Evreii trebuie să poarte semne de identificare; aşa, musulmanii nu vor intra în contact cu noi și nu se vor pângări.

– Tu nu ai, am spus.

– Refuz să port unul, a răspuns el.

– Dar tu, un evreu, cum de ești bijutierul privat al șahului?

¹ Veșmânt de culoare neagră, purtat în Iran, care acoperă aproape în totalitate corpul, lăsând la vedere doar o parte din față și ochii (n.red.)

– Fiind singurul specialist persan în pietre prețioase cu un titlu academic în Franța, e nevoie de mine la curte. Și am legături neprețuite cu piețele europene de diamante.

Înainte să apuc să mă îngrijorez și mai mult, m-a luat de mână și m-a condus la viitoarea mea soacră, Yaghout. Informată de sosirea noastră de aducătorul de vești al cartierului, ne aștepta la ușă. Purta genul de colanți, vestă și fustă de balet pe care tatăl actualului șah îl admirase la baletul din Paris și pe care femeile din haremul lui de mai târziu îl transformaseră în modă. Dacă mama lui Cyrus ar ști că bunica mea l-a satisfăcut pe actualul șah în ultima sa vizită la Paris...

– Madar, fă cunoștință cu logodnica mea, a zis Cyrus, strângându-i mâinile.

– Pesaram, fiul meu! a strigat ea, ignorându-mi mâna întinsă.

M-am crispat sub privirea ei fierbinte, care mi-a cercetat tot corpul, oprindu-se pe părul meu roșu. Izbucnind în accese de strănut violent, a insinuat că are o reacție alergică. Mai târziu mi-am dat seama că era față de mine. Când am intrat în casa ei, a pus o Biblie deasupra capului lui Cyrus. În cealaltă mână, clătină o cădelniță aprinsă, plină cu cărbuni, făcând să zornăie sita metalică. Am simțit impulsul de a-mi deschide porii pielii și a-mi etala parfumul, pentru a acoperi mirosul înțepător de fum de la semințele sălbaticice de virnanț, care se crede că alungă deochiul.

Cyrus m-a tras în brațele lui.

– Bine ai venit în Persia, jounam.

Yaghout s-a răsucit pe călcâie și s-a năpustit în grădină. M-am uitat înapoi și am văzut-o aruncând cădelnița într-un mic bazin. Tăciunii s-au stins sfărâind în apă.

Dintr-odată, m-a cuprins dorul de Paris. Mi-era dor de Françoise și doamna Gabrielle. Mi-era dor chiar și de grupul de spirite al bunicii mele care cutreieră Vila Gabrielle și valea dimprejur.

În timpul celor două săptămâni în care am stat cu Yaghout, am încercat să-i intru în grații. M-am grozăvit cu dialectul farsi pe care îl învățasem de la Alphonse, majordomul nostru persan de acasă. Am fierit ceai și am tocătat plante aromatice pentru orez. Am pregătit ghormeh sabzi, o tocană de miel cu verdețuri, fasole roșie și lămâi deshidratate. Dar, în ciuda insistențelor ei fără sfărșit, am refuzat să port chadorul.

Rafala de strănuturi declanșată de prezența mea, bolboroseala *ghalianului* ei din narghilea, tremurul petalelor de trandafir printre bulele de apă și fumul care-i ieșea din nări erau nepoliticoase și înfricoșătoare. Cât timp trebuia să mă aştept să trăiesc cu femeia asta? Când a început să-și bage pe neașteptate pastile sub limbă, ca să prevină un atac de cord care se profila, am fost gata să-o iau la sănătoasa. Nimic din ce spuse Cyrus și, cu siguranță, nici una dintre închipuirile mele nu mă pregătiseră pentru Yaghout cea cu ochi negri și mustață.

— E virgină? a șuierat la Cyrus într-o dimineață. Nu te uita așa la mine, *pesaram*, ci mai gândește-te dacă o vrei cu adevărat de soție. Fiindcă, dacă nu aduce un cearșaf însângerat cu semnătura rabinului Șlomo Penitentul pe cele patru colțuri, ai să fii mort pentru mine.

— Consideră-mă mort chiar aici și acum! i-a răspuns Cyrus tăios.

Întârziase la micul dejun, încă îmi aranjam buclele, când el m-a luat de braț și m-a tras afară pe ușă, în grădina plină de praf, cu nucii și duzii ei bătrâni, cu pui sfrijiti și cocoși gălăgioși și, dincolo de latrină, cu o groapă căscată.

— Nu mai visa cu ochii deschiși, *khanom* Simone, m-a certat Pearl, moașa, făcându-mă să treser și să revin la realitate, cu gustul amar de fudulii de cocos persistent în gură. Dacă nu rămâi gravidă, soțul tău are să fugă la *yengeh donyah*.

Beard, proprietarul ceainăriei de după colț, crede că *yengeh donyah* este un fel de margine a lumii – undeva foarte departe de Persia.

Pearl își dă cămașa jos și își scoate un săn, încrățit și veștejtit, apoi îl bagă în gura copilului înfășat în chadorul de pe umerii ei.

— Vezi tu, *Man hameh kareh hastam*.

Oui, oui, presupun că se pricepe la tot felul de modalități de creștere a copilului. Dar eu mai degrabă m-aș întoarce la Teheran și m-aș confrunta cu Yaghout, decât să-i permită femeii ăsteia să-mi alăpteze copilul, atunci când o să am unul.

Se uită la mine cu ochiul cel bun, celălalt fiind lăptos și jalnic ca unul de capră moartă. Și-a pierdut ochiul în epidemia de conjunctivită din Rasht, un oraș din nordul Persiei, explică ea, adăugând că vede mai bine cu ochiul ei bun decât văd eu cu amândoi.

Ciupește un pic din preparatul din mojar și rulează o fărâmă în formă de bilă colorată între degetele bătătorite.

Scutur din cap, asigurând-o că n-am să mănânc găinăt de pui, cu care seamănă amestecul.

— Bine, atunci, amenință ea, legându-și boccea. Dacă nu-ți pasă să rămâi gravidă, aşa să fie. Am venit aici să te fac o femeie castă. Ce altceva ar putea să facă un musulman devotat, *khanom*, decât să vină în ajutorul unui străin în munți?

Pearl apăruse pentru prima dată în pragul meu cu o săptămână înainte. Avea un mesaj de la Yaghout: *Deși Cyrus s-a căsătorit cu o străină, tot evreu persan e. Și la fel ca fiecare dintre noi, merită un fiu care să-i recite kadișul¹ deasupra mormântului*.

În acea zi, dând cu ochii de Pearl la ușă, chiar acolo și atunci, o teamă palpabilă mi s-a scurs prin vene. Ce se va întâmpla dacă nu rămân niciodată însărcinată? Ce se va întâmpla dacă nu reușesc să rămână gravidă cu copilul lui Cyrus?

Am deschis ușa larg, m-am dat un pas înapoi și am invitat-o pe moașă în căsuța de piatră care devenise căminul meu.

Prinsă între două stânci, cu o vedere impresionantă asupra vulcanului Damavand, învăluit în legende, casa se află la mii de metri deasupra capitalei Teheran. Pe munți din jur sunt puzderie de izvoare, cascade și șipote care se varsă în râurile Karaj și Jajrud, udând orașul însetat de mai jos. În zori, când norii coboară pe acoperișul nostru de ardezie, drumeții ne bat la ușă. Vor o ceașcă de ceai fierbinte, un pahar de suc de rodie sau o omletă cu curmale și ceapă, înainte să-și continue urcușul spre vârf și înainte ca soarele să încingă bolovanii sau vânturile iernii să spulbere covorul de nea. Nuanțele în continuă schimbare ale pietrei și pământului, ploaia și zăpada dau impresia de patru anotimpuri cuprinse într-o zi. Tăcerea, întreruptă din când în când de tropăitul cailor, cronicăritul ciorilor și răgetele catărilor, este complet diferită de haosul senzual de la Vila Gabrielle.

Decorul budoarului nostru, cu oglinda sa veche ce reflectă imagini în nuanțe pestrițe, e rudimentar. Divanul e acoperit cu

¹ Rugăciune la evrei, pe care fiul defuncțului sau, în lipsa lui, văduva acestuia trebuia să-o recite la slujbele de la sinagogă timp de unsprezece luni, pentru ca sufletul decedatului să fie iertat de păcate (n.red.)

jupoanele mele puse de-a valma. Treptat, casa își dezvăluie far-mecul și am ajuns să-mi dau seama că ceea ce ar fi fost imposibil în Vila Gabrielle – să iubesc un bărbat – e probabil cu puțință aici. Aici e posibil să iubesc un bărbat care, pe înălțimile munților, smulge florile sălbaticice care ar putea să-mi întepe degetele, care îmi spune *jounam* – viața mea –, care își strâng la spate părul lung până la umeri, cărunt argintiu, și care poartă un cercel cu un diamant roșu. Într-o societate înapoiată, unde pielea goală nu e permisă, cămașa lui albă e descheiată neglijent, lăsând să se vadă un piept muscular de culoarea cojii de migdale. Este felul lui de a-și transmite dezaprobația față de o cultură rigidă, care continuă să-i conteste alegerea soției.

Cu toate astea, Vila Gabrielle și femeile sale sunt mereu prezente în cufărul pe care l-am păstrat de la mama. Am scos costumele ei, capele și măștile ca să depărț amintiri aici, în preajma munților și să-mi păstreze viața imaginea familiei mele.

Și pe poliță de deasupra sobei cu lemn, mereu la vedere, ca o amintire a ceea ce a pierdut și a câștigat, este geanta cu tallitul¹ lui Cyrus. Geanta de taftă este pătrată și plată, iar când lumina soarelui se revărsă prin fereastră pe steaua brodată a lui David, firele aruncă pe tavan raze subțiri de argint. Ascunse în interiorul Vechiului Testament al lui Cyrus, se află kipa și tallitul cu franjuri tzitzit pe ambele margini. În ciuda faptului că e înclinat spre tot ce e lumesc, Cyrus a început să frecventeze sinagoga din Mahaleh. Biblia și șalul de rugăciune, singura lui moștenire, l-au legat din nou de credința sa. La vedere, pe poliță, geanta îi amintește sigur mai multe decât pot eu să-mi dau seama.

– Șalul asta de rugăciune și Tora sunt tot ce o să capeți dacă te însori cu străina asta, a spus mama lui.

- E evreică, a zis Cyrus.
- E flică de prostituată, i-a răspuns ea.

¹ Șal de rugăciune, de formă dreptunghiulară și culoare albă, purtat de bărbații evrei (n.red.)

CAPITOLUL 2

E echinoțiu de primăvară, Noruz, și Anul Nou persan. Pe masa noastră rituală se află *haft sîn* sau cele șapte „S“-uri – simboluri ale renașterii, fertilității și bogăției. Suntem în compania spiritelor prietenoase ale lui *grand-mère* – trebuie să ai urechi și ochi deosebiți ca să auzi și să vezi spiritele, zicea doamna Gabrielle, și tu, iubita mea Simone, tu ai parte de acea binecuvântare. Au venit nechemate la celebrare și plutesc deasupra și în jurul mesei, cu imaginile lor străvezii reflectate într-o oglindă cu rame de argint care semnifică viață. Se rotesc în jurul flăcărilor lumânării, care reprezintă lumina, și se cocoată pe monede de aur simbolizând bogăție. Ling budincă de grâu pentru dulceață; se aşază pe germenii de grâu pentru fertilitate, pe zambilă pentru frumusețe și pe usturoi pentru sănătate. Evitând un castron cu oțet pentru răbdare, dau roată apei de trandafiri, plăcintei cu mere ce reprezintă sănătatea, apoi ating ușor ouăle încondeiate, prăjiturile de orez și obrajii mei.

Nu suntem stingheri, nici singuri, Cyrus și cu mine, cui băriți pe divan, îmbujorați de la focul din sobă pânteacoasă și după o cină cu pește alb afumat și orez cu mirodenii. Chemările de seară ale muezinilor de la moscheile din jurul orașului răsună peste munți. Aroma ceaiului de iasomie e liniștitore.

– Vino mai aproape, *jounam*, șoptește Cyrus, strecându-și mâna în buclele mele arămii, cu limba alunecând de-a lungul gâțului meu. Vreau să mă cunoști cum nimeni nu m-a cunoscut vreodată. Noaptea trecută, ce desfătare a fost să mă scald în parfumul tău de ambră.

– Recită-mi un poem, am spus.

Îmi spune povestea de dragoste *Laylee și Majnun*, a poetului Nizami, din secolul al XII-lea, apoi legenda lui *Khosrow și Shirin*, din epopeea lui Firdousi, *Shahnameh*, din secolul al X-lea.

Mă pierd în inflexiunile vocii lui. Pornește într-o călătorie mistică în inimile vechilor iubiți și în poemele fataliste ale poetului sufist Saadi. De ce legendele și idilele persane sunt mereu neîmpărțăsite? Am găsit pacea în singurătatea munților; aici, comuniunea noastră perfectă face cuvintele de prisos.

Închide cartea și și-o aşază în poală. Îmi dă o cutie, privindu-mă cu ochii larg deschiși.

– Rama de fildeș e din Africa de Sud. Dar fotograful e Antoin Sevrughin, un rus crescut în Persia.

Sunt fascinată de grația și misterul chipului *Femeii cu văl purtând perle*, cu profilul ei seducător sub straturile de voal. O coroană de monede de aur î se revarsă în jurul capului, iar gâtul îi e împodobit cu perle. În ciuda faptului că e înveșmântată, emană o senzualitate tăcută, dar puternică.

El își plimbă degetul pe obrazul meu.

– Un chador poate să ascundă trăsăturile și aptitudinile unei femei și să facă mai potrivită cu societatea noastră. Ar putea să-ți dea un sentiment de libertate faptul că observi pe toată lumea știind că nimeni nu te recunoaște sau nu știe pe cine apreciezi.

– N-am să port chador – nici măcar de dragul tău.

– E o modalitate de a te supune unei reguli, fără să cedezi îngrădirilor impuse de ea. Nu e întotdeauna o alegere aici.

– Dacă munții devin casa noastră, poate.

– În cazul asta, să ne inventăm un trecut și o poveste pentru casa noastră.

Își pregătește accesoriiile de scris, hârtia și cerneala indigo. Îmi place felul excentric în care Cyrus își arată sfidarea – cămașa descheiată, culoarea cernelii pe care o folosește și vârful lat al stiloului lui, îndrăzneț ca un strigăt de protest.

– Asta spune ceva despre mine, *jounam*. Îmi avertizează vrăjmașii să se țină departe de cei dragi mie.

Mă minunez de vocea lui de bariton și de puterea imaginației lui, în timp ce el invocă o vreme când vulcanul Damavand era treaz, iar bolovanii din albia râpei Rostam nu fuseseră tocîți de vreme, când stelele încă se ciocneau și oceanele nu ajunsese să la armonia lor actuală. Chiar și atunci, cu atât de multă vreme în urmă, un om visa să construiască în vârful munților acoperiți de zăpadă o casă de piatră pentru mireasa lui pariziană. Am brodat

pe marginea acestei lumi de demult, înfrumusețând-o cu amănunte personale, pentru a prinde rădăcini în această izolare. Am evocat o țară îndepărtată, unde răul prosperă, în ciuda abundenței de semințe de frasin și iarbă amară, unde spiritele pândesc în frunze de toamnă și boabe de rouă.

Și plăceri intense, cred.

– Hai, iubita mea soție, însوește-mă prin trecutul meu.

Pierdută în miroslul de cardamom, fum și piele, întreb:

– De ce porții cercelul cu diamant roșu?

– L-am primit în stare brută de la tatăl colegului meu de la Sorbona – omul care m-a învățat totul despre diamantele roșii. Era un adevărat gigant, cu o strângere de mâna care-ți rupea oasele, care purta cravate viu colorate, veste de mătase și căra după el o umbrelă cu mâner în formă de meduză. Energia și farmecul lui l-au ajutat să-și facă prieteni și relații în întreaga lume. Iar ochii lui stranii erau de neuitat. Nu păreau normali. Pupilele dilatate și privirea grea te întuiau.

În timp, am devenit indispensabil pentru negoțul lui. Atât de mult încât, atunci când plecam cu treburi, aveam un dormitor asigurat în vila lui. Camera călugărițelor persane era gravat pe o placă. Mi s-a părut și încă mi se pare ciudat și mă întreb dacă e menit să transmită un mesaj.

– Într-o noapte, fără știrea tatălui, fiul a invitat niște oaspeți. Simone, poate n-ai să crezi, dar sub privirea mea uluită domnul Jean Paul Dubois i-a salutat pe oaspeții fiului său. Apoi a dispărut într-o cameră și s-a întors cu un vas de lut. Ca și cum ar fi fost vorba de niște pietre obișnuite, el a scos și a dat fiecărui oaspete un diamant roșu. Apoi, fără cea mai mică urmă de supărare, și-a luat rămas-bun de la ei. Într-un mod ciudat, faptul că nu m-a expediat ca pe ceilalți în acea noapte m-a făcut să mă simt special.

Am ciugulit dintr-o prăjitură de orez, fascinată de aprecierea lui Cyrus pentru acest om monstruos, dar impresionant, cu care Cyrus vizitase Congo, Rusia și India, unde descoperise importanță discreției într-o meserie riscantă.

– Am fost prezentat oamenilor influenți și introduis în cluburi exclusiviste. Am aflat ce gust au căpșunele, avocado și icrele de morun de mărimea unei perle. Onestitatea mea a câștigat încrederea negustorilor. Negoțul cu diamante este plin de corupție.

Poate fi brutal și periculos. Banii din acest comerț finanțează războaielor și alte atrocități. Oamenii săraci, nevoiași sunt duși cu vaporul în minele din Africa de Sud, să trudească pentru proprietarii de mine lipsiți de scrupule. E o priveliște sfâșietoare.

N-am să uit niciodată prima mea afacere importantă. 1 iunie 1898. Noaptea inaugurării Hotelului Ritz din Place Vendôme. Elegantul hotel a fost primul iluminat electric și care dispunea de camere dotate cu baie proprie și telefon. Eu, un bijutier din Mahaleh, m-am prezentat conților, prinților și regilor. Am fost asaltat de amante care etalau perle, smaralte și safire ca ale mamei și bunicii tale. Dar cel mai uimitor a fost numărul fără precedent de diamante roșii. Nu sunt sigur, dar cred că atunci am pus sub semnul întrebării valul de diamante roșii din cercul elitei. Diamantele roșii, Simone, sunt o greșală a naturii. O anomalie rară – o deviație în structura lor chimică – ce schimbă modul în care absorb și reflectă lumina și, prin urmare, dău impresia de culoare. Pentru mine, la fel de mult precum culoarea în sine, frumusețea constă în faptul că diferența chimică ce transformă astfel o piatră dură este mică și chiar fragilă. Apare atât de rar, dar când o face, diamantul devine infinit mai valoros.

În acea noapte, la Hotelul Ritz, Cyrus s-a întâlnit cu monsieur Rouge și amanta lui franțuzoaică, ce avea părul roșu. Monsieur Rouge era un comerciant de diamante excentric. Adevăratul lui nume de familie și naționalitatea nu erau cunoscute. Dar pasiunea lui pentru diamante era legendară. Încerca să găsească un diamant roșu pentru amanta lui. Înainte de sfârșitul zilei următoare, Cyrus, necunoscutul, a scos un diamant roșu de cinci carate.

Își atinge cercelul.

– Åsta e procentul meu din acea vânzare. L-am primit neprelucrat de la tatăl colegului meu. Am șlefuit chiar eu bijuteria, în loc să-mi pun nădejdea într-un maestru frezor. O astfel de magie, *jounam*, face parte din acest meșteșug complicat și precis. Am șlefuit fiecare fațetă, ca lumina să străbată ușor și să intensifice culoarea diamantului. L-am pus într-o montură de platiniță în patru colțuri și nu l-am mai scos de atunci. E o parte din mine acum.

Am învățat și eu să apreciez harul și puterea pe care diamantele le ascund în fațetele lor. Inspiră un oarecare sentiment de respect

amestecat cu uimire, diferit de cel pe care l-am resimțit când mama mea, scăldată în diamante, înfășurată în mătase și catifea, cobora treptele Teatrului de Varietăți. Sau când am dat peste bustul de marmură al bunicii mele, pe soclurile din vilele aflate în jurul Parisului. Diamantele sunt similare cu Françoise și doamna Gabrielle – ca să le capete, regii își neglijeză responsabilitățile de stat și familiale, iar oamenii obișnuiți plătesc cu viața lor.

Dar, mai presus de orice, m-am îndrăgostit de diamante datorită unei brățări cu diamante roșii pe care mi-a arătat-o Cyrus și fiindcă au devenit sinonime cu libertatea.

Cu ochii atinții pe florile roșii țesute pe covor, încadrate de o margine de arabescuri albastre, Cyrus a murmurat:

– Trebuie să mă duc în Africa de Sud, să aranjez un transport de diamante. Nu-mi place să te las singură, dar asta are să fie ultima călătorie. Nu m-aș fi dus dacă n-ar fi fost necesar.

Mă cuprinde un val de panică. Sunt amuțită din cauza șocului. Nu mă tem de munți; mă adăpostesc de oraș.

– Mă tem, Cyrus, mă tem când știu că faci afaceri cu musulmani, și la curte, pe deasupra.

– N-ai de ce să-ți faci griji, te asigur. Am adus multe foloase dinastiei Qajar. De fapt, nu sunt doar respectat, ci și plăcut.

– Totuși, ești evreu.

– Un evreu bun!

Zâmbește, se apleacă în față și-mi mângâie fruntea cu o mână caldă.

– Te rog, *jounam*, ai încredere în mine. Te rog, nu îngreuna situația. Beard e prin preajmă și are să-ți aducă tot ce vrei. I-am cerut lui Pearl să treacă pe la tine. Da, nu-ți place de ea, dar în caz de urgență, ea are să știe pe cine să caute.

Își apasă o mână pe ochi, cerând înțelegere, spunând că mă iubește mai mult decât lumina ochilor lui.

Sorb ceai de iasomie fierbinte, care-mi frige limba, împiedicându-mă să pun alte întrebări.

– Îți mulțumesc pentru înțelegere, Simone. Între timp, dacă ai nevoie de ajutor la Teheran, du-te la Mehrdad. E un coleg de încredere. Beard are să știe unde să-l găsească.

Cyrus mă ia de mână și mă duce în dormitor. Își ia din dulap instrumentele de scris – hârtia albăstruie și cerneala indigo